

cel obert

Cims i contes

Alba Ruiz Bautista

Hi havia una vegada, muntanyes fent sanefes, s'enfilaven cap amunt. De tant escalar, aconseguien tocar el cel: prenién l'aire al vent i de respirar-lo, feien créixer arbres arreu. Els núvols, imitant el cotó fluix, curaven els cims punxeguts de les muntanyes, i els bocins de blau s'intercalaven amb les flors i els arcs de Sant Martí. La llum relliscava al riu, i a les valls en feia dibuixos que emmirallaven als excursionistes. Algun dia s'adonaran que per inspirar-se només els cal respirar. I llavors, potser llavors, seran conscients que tot el que tenen és aquell moment. I només aleshores, potser, s'atreviran a assumir-lo: l'escriuran.

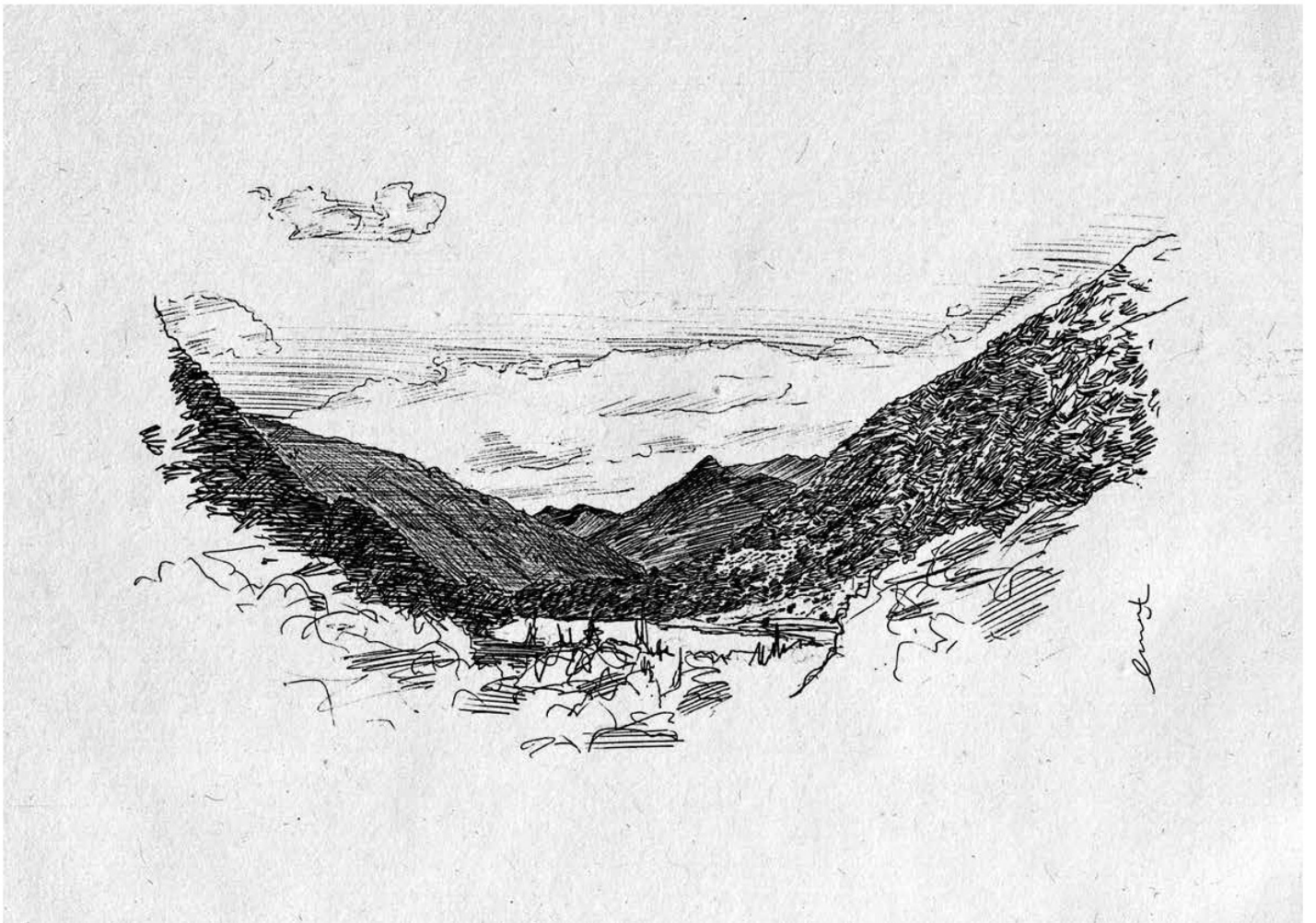
La conjugació del present
ets tu.

Tu adonant-te que la vida
et brolla dins.

Que res té més llum
ni és més teu que aquest moment.

El sol, el món, l'etapa.

Aquest aquí que és tan d'ara. »

Cims i contes. Il·lustració d'Aina Caballeria Terradellas.